

Arrest

nr. 232 291 van 6 februari 2020
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat T. MOSKOFIDIS
Eindgracht 1
3600 GENK

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 15 april 2019 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 14 maart 2019.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 15 oktober 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 november 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat T. MOSKOFIDIS, en van attaché L. VANDERVOORT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster kwam op 11 juli 2015 als minderjarige toe op het Belgische grondgebied samen met haar moeder en haar zus.

1.2. Verzoekster diende op 9 mei 2018 een verzoek om internationale bescherming in.

1.3. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) trof op 14 maart 2019 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoekster werd hiervan diezelfde dag per aangetekend schrijven in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing waarvan, de motieven luiden als volgt:

“(…)

A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Irakees staatsburger, van Arabische origine en bent u geboren op 15 november 1999 te Bagdad, Centraal-Irak. U groeide op in Sadr City en verhuisde omstreeks 2009/2010 naar de wijk Karrada. U ging niet naar school daar uw moeder dit te gevaarlijk vond in de periode na de val het regime van Saddam Hussein. Zij organiseerde thuis onderwijs voor u en uw zus A.(…) (CG (...), OV (...)). In 2011 kwamen uw moeder N.(…) H.(…), L.(…) (CG (...), OV (...)) en uw halfbroer A.(…) A.(…) A.(…) (CG (...), OV (...)) voor het eerst naar België en dienden zij een verzoek in tot het bekomen van internationale bescherming omwille van problemen die uw broer zou hebben gehad met het Mehdi-leger. Op 21 februari 2012 nam het CGVS een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Er werd geen beroep ingediend tegen dit besluit. Uw moeder en halfbroer keerden in 2012 terug naar Irak onder begeleiding van IOM. Uw broer A.(…) huwde kort na zijn terugkeer en vestigde zich met zijn Jordaanse vrouw in Jordanië.

Omstreeks 2015 zou uw vader, K.(…) K.(…) M.(…) die voorheen werkzaam was als taxichauffeur zich hebben aangesloten bij het ‘Hashd Al Shabi’. In 2015 zou uw vader uw zus A.(…) hebben betrappt met haar buurjongen in jullie appartement in Karrada. U was op dat moment met uw moeder aan het winkelen toen een vriendin van uw moeder genaamd H.(…), uw moeder telefoneerde omdat uw zus A.(…) in paniek bij haar thuis was aangekomen. U en uw moeder keerden naar jullie appartement in Karrada terug en zagen dat er een politiewagen voor de deur stond. U ging niet naar binnen maar snelde naar uw vriendin Rand. Even later kwam uw moeder u ophalen en gingen jullie samen naar H.(…) waar ook uw zus A.(…) zich bevond. Daar aangekomen begon uw moeder A.(…) te slaan en verwijten te maken. Toen besepte u dat uw vader A.(…) en A. bij jullie thuis had aangetroffen. Jullie bleven in het huis van H.(…). Nadien vernamen jullie dat uw vader naar een stammenoverleg was geweest naar aanleiding van dit incident. Er zou zijn besloten dat u als compensatie met een lid van de stam van A. moest trouwen. Uw moeder en zus mochten vervolgens door uw eigen stam vermoord worden omdat ze de familie ten schande hadden gemaakt. Enkele dagen later verlieten u, uw moeder en uw zus Irak via de internationale luchthaven van Bagdad. Jullie vlogen naar Istanboel. Vanuit Turkije reisden jullie op clandestiene wijze door naar de Griekse eilanden en vervolgens naar België alwaar uw moeder op 10 augustus 2015 een volgend verzoek indiende tot het bekomen van internationale bescherming. Uw moeder stelde voorop dat ze uit Irak was gevlucht omdat ze vreesde dat de familie van A. jullie zouden willen ombrengen.

Op 18/04/2017 nam het CGVS een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Uw moeder ging in beroep tegen deze beslissing bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV) doch deze beroepsinstantie bevestigde de beslissing van het CGVS.

Op 09/05/2018 diende uw moeder een derde verzoek in bij de Belgische autoriteiten om internationale bescherming te krijgen. Zij liet optekenen dat uw vader op borgtocht zou zijn vrijgelaten, maar dat hij op 13/08/2017 zou zijn vermoord door onbekenden. Uw moeder haalde aan nog steeds de stam te vrezen van A. maar inmiddels ook de stam van haar echtgenoot en jullie vader, omdat jullie zonder hun toestemming naar het buitenland zijn gereisd.

U diende op 09/05/2018 in eigen naam een verzoek in om internationale bescherming bij de Belgische autoriteiten. U beroept zich op dezelfde feiten als uw moeder. U vreest in het bijzonder dat u zal worden uitgehuwelijkt aan een lid van de stam van A.(…). Verder vreest u te worden vermoord door uw eigen stam omdat u gevlucht bent om een huwelijk te ontlopen.

Ter ondersteuning van uw asielrelaas legt u de volgende originele documenten neer: uw Iraaks paspoort, uw nationaliteitsbewijs en uw identiteitskaart.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na grondig onderzoek van de door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratieve dossier dient er te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om een vrees voor vervolging in de zin van de vluchtelingenconventie aannemelijk te maken noch is er sprake van zwaarwegende gronden dat u een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

In eerste instantie dient te worden opgemerkt dat u bij uw verzoek om internationale bescherming verklaart dat uw familienaam ‘M.(…)’ zou zijn (verklaringen DVZ p. 5 dd. 31/07/2018). Ook uw moeder liet bij haar tweede verzoek dd. 10 augustus 2015 M.(…) optekenen als uw familienaam. Uit de door uw

neergelegde identiteitsdocumenten te weten uw Irakese paspoort, identiteitskaart en nationaliteitsbewijs, kan worden opgemaakt dat u officiële naam niet F.(...) K.(...) M.(...) is, maar F.(...) K.(...) K.(...) Z.(...). Nergens in uw officiële identiteitsdocumenten wordt immers de naam M.(...) vermeld. Gezien op geen enkele van de door u neergelegde identiteitsdocumenten M.(...) staat genoteerd, mag het hoogst opmerkelijk worden genoemd dat u het bij het indienen van uw verzoek om internationale bescherming noodzakelijk vond om M.(...) als familienaam op te geven. Opmerkelijk is bovendien dat op het nationaliteitsbewijs en de woonstkaart van uw vader de familienaam Z.(...) niet wordt vermeld. Evenmin wordt op uw nationaliteitsbewijs, wanneer de volledige naam van uw vader wordt genoteerd, melding gemaakt van Z.(...). Op de door u neergelegde kopie van de identiteitskaart van uw vader is de familienaam niet leesbaar. Volledigheidshalve dient te worden opgemerkt dat in de overlijdensakte wel melding werd gemaakt van de familienaam Z.(...). Dit document betreft slechts een kopie. Bovendien zijn de verklaringen van uw moeder mbt. tot de dood van uw vader niet geloofwaardig bevonden, waardoor ook de bewijswaarde van betreffend document niet kan worden weerhouden.

Hoe het ook zij, voorgaande roept de nodige twijfels op bij de geloofwaardigheid van de door u vooropgestelde familierelaties. Deze twijfel wordt versterkt door het feit dat het familieregisternummer op uw identiteitskaart niet overeenstemt met dat van uw vader en moeder. Waar de identiteitskaart van uw ouders '442' als registernummer vermelden, staat op de identiteitskaart van u maar ook van uw zus A.(...), '3235' vermeld. Uit informatie die zich bevindt in het administratieve dossier blijkt nochtans dat iedere familie zijn eigen registernummer heeft en dat dit alsdusdanig wordt vermeld op de identiteitskaart (zie Landinfo, Report. Iraq: Travel documents and other identity documents, dd. 23 januari 2014, p. 15).

Niet alleen twijfelt het CGVS aan de door u vooropgestelde familiebanden, eveneens dienen er de nodige kanttekeningen te worden gemaakt bij uw verklaringen als zou u vanaf uw geboorte tot 2015 als gezin in Bagdad aanvankelijk in Sadr City en vanaf 2010 in Karrada, hebben gewoond. Zo mag het opmerkelijk worden genoemd dat u thans nog steeds vooropstelt woonachtig te zijn geweest in Saddam City terwijl de naam van deze wijk vlak na de val van het regime van Saddam Hussein in 2003, veranderde naar Sadr City. U gevraagd waar Sadr City precies ligt, gezien daar uw identiteitskaart werd uitgegeven, stelt u voorop dat het een stad is in Bagdad, maar dat u er nog nooit bent geweest (CGVS, p. 7). Gezien vanaf het moment dat u zich bewust kon zijn van de naam van de wijk waar u woonde, Saddam City reeds terug was omgedoopt in Sadr city, roept het feit dat u tot op de dag van vandaag refereert naar Saddam city, dan ook ernstige twijfels op bij uw verklaringen uw jeugd in Bagdad te hebben doorgebracht.

Hoe het ook zij, voorts blijkt uit uw verklaringen dat uw verzoek integraal steunt op dezelfde motieven als deze aangehaald in het kader van het tweede en derde verzoek van uw moeder N.(...) H.(...), L.(...) (CG (...), OV (...)) i.c. de vrees voor de familie van A. nadat deze door uw vader werd gedood alsook uw vrees voor de familie van uw - ondertussen overleden - vader omdat u naar het buitenland vluchtte.

Dient allereerst te worden opgemerkt dat reeds in het kader van het tweede verzoek van uw moeder door de Commissaris-generaal uitdrukkelijk werd geoordeeld, en afdoende werd gemotiveerd, dat geen enkel geloof kan worden gehecht aan de beweringen betreffende de slagen en verwondingen die uw vader zou hebben toegebracht aan A., een voormalig vriendje van uw zus A.(...), en dit gezien de verklaringen van uw moeder incoherenties vertoonden en vaag waren. Bovendien ontbrak ook enig tastbaar en overtuigend begin van bewijs. Bijgevolg kon logischerwijs ook geen enkel geloof worden gehecht aan uw beweerde vrees voor enige wraakactie uitgaande van de familie van A. noch aan uw vrees voor de familie van uw - ondertussen overleden - vader. De exacte motieven op grond waarvan de Commissaris-generaal tot deze bevinding kon komen staan duidelijk weergegeven in de beslissing genomen in hoofde van uw moeder in het kader van haar tweede verzoek. Deze beslissing werd bovendien bevestigd door de RvV in zijn arrest van 19 februari 2018 en geniet aldus kracht van gewijsde. De aangehaalde motieven en op basis hiervan vastgestelde ongeloofwaardigheid van haar relaas kunnen aldus niet langer worden betwist.

In verband met het derde verzoek ingediend door uw moeder waarbij zij zich beroept op dezelfde feiten doch er aan toevoegt dat uw vader zou zijn vermoord, dient te worden opgemerkt dat door het CGVS werd geoordeeld dat de dood van uw vader niet aannemelijk werd gemaakt en er op geen enkele manier duidelijkheid werd verschaft over de omstandigheid van zijn overlijden. Onmogelijk kon op basis van deze verklaringen worden besloten dat uw moeder maar ook u en uw zus omwille hiervan actueel gevaar zouden lopen in Irak. Uw moeder ging tegen deze beslissing niet in beroep.

Ofschoon het door u en uw moeder aangehaalde vluchtrelaas door het CGVS en de RvV niet werd weerhouden, dient te worden gewezen op het feit dat uw verklaringen in verband met bovenstaand vluchtrelaas eveneens behept zijn met omissies en incoherenties. Hiermee wordt andermaal aangetoond dat er aan de door u ingeroepen vrees geen geloof kan worden gehecht. Zo is het opmerkelijk dat u tegenover het CGVS verklaart niet te weten of A. al dan niet zou zijn overleden ten gevolge van de slagen en verwondingen toegebracht door uw vader. Het laatste dat u zou weten is dat A. in het ziekenhuis lag (CGVS, p. 12). Dat u niet op de hoogte zou zijn over de essentie van uw vlucht uit Irak, zijnde de dood van A. met het daaruit voortkomende stammenoverleg met als overeenkomst dat u zou worden uitgehuwelijkt aan de stam van A., doet op fundamentele wijze afbreuk aan uw algehele

geloofwaardigheid. Hoogst frappant is bovendien dat u in de vragenlijst van het CGVS, ingevuld bij de DVZ, liet optekenen dat uw vader A. zou hebben gedood (zie vragenlijst DVZ, p. 2). U hiermee geconfronteerd repliceert u dat u zou gezegd hebben dat uw vader A. geslagen zou hebben en herhaalt u dat u niet weet of A. later zou zijn overleden of niet (CGVS, p. 12). Overigens blijkt uit de verklaringen van uw moeder alsook uit de gerechtelijk neergelegde documenten dat uw vader A. zou hebben doodgeschoten CGVS 11/18961Z dd 9/02/2017, p. 6 + 9) en dat uw moeder u en uw zus hierover op de hoogte zouden hebben gebracht toen jullie bij vriendin H.(...) verbleven. U klaart voorliggende tegenstrijdigheid dan ook niet uit.

Tevens legt u vage verklaringen af over hoe u zou hebben vernomen dat u uitgehuwelijkt zou worden aan een lid van de stam van A.. U verklaarde dat uw vader enkele dagen na het incident werd vrijgelaten en dat hij naar een stammenontmoeting zou zijn gegaan waarop zou zijn besloten dat u uitgehuwelijkt ging worden (CGVS, p. 12 + Verbeteringen notities CGVS M.(...) F.(...), OV nr : (...), p. 12). Uw moeder verklaarde evenwel dat uw vader na de feiten werd opgepakt door de autoriteiten, werd meegenomen en werd vastgehouden waardoor hij in de onmogelijkheid verkeerde om deel te nemen aan dit stammenoverleg (CGVS 11/18961Z dd 09/02/2017, p. 4, 9). Waar u aanvankelijk verklaarde dat uw vader na dit stammenoverleg u, uw moeder en zus nog zou hebben bezocht in de ouderlijke woonst (CGVS, p. 12, 13), past u uw verklaringen aan in het kader van de opmerkingen bij het persoonlijk onderhoud die werden overgemaakt op 21/09/2018. Hierbij stelt u voorop dat uw vader met uw moeder zou hebben gebeld en haar zou hebben laten verstaan dat u uitgehuwelijkt ging worden aan de stam van A. (Verbeteringen notities CGVS M.(...) F.(...), OV nr : (...)). Niet alleen zijn uw verklaringen weinig coherent, uw moeder maakt tijdens haar persoonlijk onderhoud geen melding van dit gesprek. Andermaal worden er dan ook pertinente contradicties vastgesteld tussen de verklaringen van u en uw moeder, die op ernstige wijze de geloofwaardigheid van uw verklaringen ondermijnen.

Gezien aan de door u ingeroepen vluchtmotieven geen geloof kan worden gehecht, maakt u op geen enkele wijze aannemelijk dat u daadwerkelijk het risico loopt om in Irak gedwongen uitgehuwelijkt te worden, zoals u thans vooropstelt.

In verband met de overige elementen die u aanhaalt en waarom u niet zou kunnen terugkeren naar Irak, te weten het feit dat u zich niet vrij voelt, dient te worden opgemerkt dat u aangeeft dat u zich niet kan kleden zoals u wilt en u uw mening niet altijd kan uiten. U werd gevraagd om dit nader toe te lichten waarop u refereert naar de relatie met uw moeder (CGVS, p. 15). Het loutere gegeven dat u zich zou dienen te conformeren aan de dominante cultuur, vormt op zich geen 'vervolg' in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet en geen 'ernstige schade' in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet. Dergelijke gevraagde aanpassingen maken op zich geen inbreuk uit op hun fundamentele grondrechten en vrijheden en kunnen dan ook niet als onoverkomelijk worden beschouwd.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Irak werd het "UNHCR Position on Returns to Iraq" van 14 november 2016 in rekening genomen. Zowel uit dit advies, als uit de COI Focus "Irak: De veiligheidssituatie in Bagdad" van 14 november 2018 (waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier) blijkt dat ISIS sinds 2015 meer en meer werd teruggedrongen. Op 9 december 2017 kondigde eerste minister Haider al-Abadi dat het laatste stukje ISIS-territorium op Iraaks grondgebied was veroverd, en dat hiermee een einde was gekomen aan de grondoorlog tegen de terreurorganisatie. Het door ISIS uitgeroepen kalifaat is volledig verdwenen. Dit belet evenwel niet dat ISIS verder terroristische aanslagen pleegt op het Iraakse grondgebied.

Uit dezelfde informatie blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het geweld nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren het conflict in Irak. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad te worden beoordeeld. Dit gebied omvat de hoofdstad Bagdad en het omliggende gebied, inclusief Tarmia Taji, Hosseinia, Abu Ghraib, Sabaa al-Bour, Nahrawan, Mada'in, Mahmudiya, Yusufiya en Latifiya .

De hoofdstad en de hele provincie Bagdad bevinden zich onder controle van de Iraakse regering. De beveiliging van Bagdad geniet nog altijd een hoge prioriteit en een substantieel deel van het leger en de Federale Politie staat in voor de veiligheid van de hoofdstad.

Het geweld dat in de provincie Bagdad plaatsvindt neemt in hoofdzaak de vorm van terreuraanslagen enerzijds en mishandelingen, ontvoeringen en moorden anderzijds. Het gros van de terroristische aanslagen zijn toe te schrijven aan ISIS. Hoewel de groepering zowel de Irakese veiligheidsdiensten

(politie en leger), als burgers tot doelwit heeft, is het duidelijk dat de terreurcampagne van ISIS hoofdzakelijk op burgers gericht is. Het aantal door ISIS uitgevoerde aanslagen in Bagdad is vanaf begin 2017 sterk teruggelopen in vergelijking met de situatie van 2014 tot 2016. Niet alleen de frequentie maar ook de zwaarte van de aanslagen is in 2017 en 2018, in vergelijking met 2015 en 2016, verder afgenomen. Deze trend werd aan het begin van de ramadan in mei 2017 weliswaar kort onderbroken. Net zoals in de vorige jaren lanceerde ISIS toen een "ramadanoffensief" met een toename van aanslagen in heel Irak. Het geweld nam daarna echter opnieuw op significante en bijna constante wijze verder af in het voorbije jaar, waarbij het stabiliseerde op een veel lager niveau dan voorheen. ISIS bedient zich nog nauwelijks van gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen door guerrillastrijders met infanteriewapens, maar kiest momenteel bijna uitsluitend voor een strategie van terreur door bomaanslagen. Aanvallen waarbij militaire tactieken worden gehanteerd zijn uitzonderlijk. Er vinden nog nauwelijks door ISIS gepleegde zware aanslagen plaats. Naast aanvallen gericht op specifieke doelwitten, waaronder de Iraqi Security Forces (ISF), het leger, de politie, en Popular Mobilization Units (PMU), vinden er dagelijks kleinschaligere aanslagen plaats. Het blijven nog altijd deze kleinere aanvallen die de meeste burgerslachtoffers maken.

Het offensief dat ISIS sinds juni 2014 in Irak voert, heeft in Bagdad wel tot de mobilisatie van sjiiitische milities geleid. De aanwezigheid van deze milities heeft er voor gezorgd dat de aard, de intensiteit en de frequentie van de acties van ISIS in Bagdad veranderd zijn. De sjiiitische milities blijken op hun beurt evenwel, samen met criminele bendes en militieleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk te zijn voor de meer individuele en doelgerichte vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden. Vooral soennitische burgers zouden een groter risico lopen hier het slachtoffer van te worden. Soennieten die afkomstig zijn uit andere regio's van Irak (IDP's) worden daarbij meer gevisieerd. Uit de beschikbare informatie blijkt derhalve dat een groot deel van het geweld dat er in de provincie Bagdad plaatsvindt, doelgericht van aard is.

Het geweld in de provincie Bagdad heeft tot gevolg dat er maandelijks doden en gewonden te betreuren vallen. Het aantal incidenten is echter sinds november 2016 gevoelig gedaald en dit tot op een niveau zoals voor het laatst in 2012 gezien. Ook het aantal geweldincidenten is over de hele lijn teruggelopen: minder autobommen, minder IED's, en ook minder aan het conflict gerelateerde moorden. Deze trend houdt ook heel 2017 en in 2018 aan met een duidelijke verdere daling van het aantal slachtoffers.

Niettegenstaande het geweld in Bagdad slachtoffers opeist, dienen ook andere objectieve elementen meegenomen te worden bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Bagdad teneinde te kunnen vaststellen of er actueel al dan niet zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Bagdad aldaar louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Zulke elementen zijn het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om Bagdad te verlaten.

In dit opzicht wijst het CGVS er op dat de cijfers in voornoemde COI Focus met betrekking tot het aantal te betreuren burgerslachtoffers niet enkel betrekking hebben op slachtoffers van blind geweld, maar ook op slachtoffers van andere geweldfeiten zoals gerichte ontvoeringen en moorden. Bovendien hebben deze cijfers betrekking op het gehele grondgebied van de provincie Bagdad, dat een oppervlakte van 4555 km² heeft en iets meer dan 7 miljoen inwoners heeft.

De impact van het geweld op het dagelijkse leven van de burgers in Bagdad is gemengd: enerzijds worden verplaatsingen bemoeilijkt door de controleposten (die nu wel meer en meer worden afgebouwd), maar anderzijds is Bagdad nog steeds een functionerende grootstad. Ondanks de aanwezige veiligheidsrisico's blijven de infrastructuur, het bedrijfsleven en de publieke sector verder functioneren. Bagdad is geen belegerde stad, de bevoorrading met levensmiddelen en andere consumptiegoederen is er verzekerd en winkels, markten, restaurants, cafés, pretparken enz. blijven er geopend. Gezinnen komen buiten om inkopen te doen, uit te gaan eten of te wandelen. Ook het cultureel leven staat er niet stil. Goederen worden verhandeld en zijn vrij verkrijgbaar, al is de levensduurte in Bagdad gestegen. De economische situatie is echter zodanig verslechterd dat de ontevredenheid onder de bevolking sterk is toegenomen. Er zijn talrijke betogingen tegen het falende beleid van de overheid om de infrastructuur op punt te brengen, en vooral ook tegen de alomtegenwoordige corruptie.

De scholen en universiteiten zijn open, en er is gezondheidszorg beschikbaar, al staat de laatste zwaar onder druk en is de toegang tot dit systeem (vooral voor IDP's) moeilijk. Anderzijds is het aantal IDP's in Bagdad het afgelopen jaar sterk geslonken. Dit heeft de druk op gastgezinnen, de huurmarkt en openbare dienstverlening verlaagd.

Verplaatsingen in de stad worden enerzijds weliswaar bemoeilijkt door de talrijke checkpoints (die nu wel meer en meer worden afgebouwd), maar anderzijds werd het al meer dan tien jaar geldende nachtelijke uitgaansverbod opgeheven, en is er geen sprake van om het terug in te voeren. De verkeerswegen blijven open, en de internationale luchthaven is operationeel.

De Iraakse autoriteiten hebben bovendien nog steeds de politieke en administratieve controle over Bagdad, en diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agentschappen van de VN blijven aanwezig in de hoofdstad.

Het CGVS wijst er tot slot op dat nergens in het standpunt van het UNHCR inzake de terugkeer naar Irak (UNHCR Position on Returns to Iraq" van 14 november 2016) geadviseerd wordt om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Iraakees een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR stelt nergens dat Iraakezen die afkomstig zijn uit Bagdad niet naar Bagdad kunnen worden teruggestuurd. Het standpunt van UNHCR van 14 november 2016 is bijgevolg een duidelijke aanwijzing dat de situatie in Bagdad niet valt onder de toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Volledigheidshalve wijst het CGVS er op dat het EHRM in het arrest J.K. and Others v. Sweden van 23 augustus 2016 zijn standpunt omtrent de mogelijke schending van artikel 3 EVRM omwille van de veiligheidssituatie in Irak nogmaals heeft bevestigd. Het EHRM stelde dat, niettegenstaande de veiligheidssituatie in Irak verslechterd is sinds juni 2014, er geen internationale rapporten zijn die het Hof doen concluderen dat de veiligheidssituatie in Irak zo ernstig is dat de terugkeer van een persoon een schending van artikel 3 EVRM inhoudt (EHRM, J.K. and Others v. Sweden, Application no. 59166/12, van 23 augustus 2016, §110-111). Daar de veiligheidssituatie sindsdien opmerkelijk verbeterd is, is deze beoordeling van het EHRM anno 2018 nog steeds geldig.

De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Bagdad nog steeds complex, problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Als een uit Bagdad afkomstig Iraakse asielzoeker omwille van zijn of haar specifieke profiel bescherming nodig heeft, wordt die dan ook verleend. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het blind geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan invoeren die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in Bagdad in uw hoofde dermate verhogen dat er moet aangenomen dat u bij een terugkeer naar Bagdad een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon.

U laat na bewijzen te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurige geweld te Bagdad. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Tot slot, de door u neergelegde documenten zijn niet in staat een ander licht te werpen op deze appreciatie. Het origineel paspoort en identiteitsdocumenten werden hier boven al ten dele besproken. Het CGVS betwist verder uw nationaliteit niet, maar stelt toch vast dat Iraakse (identiteits)documenten gemakkelijk via corruptie verkrijgbaar zijn, zowel in Irak als daarbuiten. Hun bewijswaarde is daarom ook uiterst gering (zie informatie toegevoegd aan uw administratief dossier CGVS). In verband met het verstotingsdocument tav. van uw moeder en uw zus, dient te worden opgemerkt dat dit document reeds werd beoordeeld bij het tweede verzoek om internationale bescherming van uw moeder. Het volstaat hier andermaal te wijzen op het feit dat betreffende kopie enkel bewijswaarde kan hebben ingeval van geloofwaardige verklaringen wat in casu niet het geval is.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

(...)"

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

In een "beroep tot vernietiging" voert verzoekster in een eerste en enig middel de schending aan van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele

Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) en van de motiveringsplicht, zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

In haar middel benadrukt verzoekster dat haar familienaam wel degelijk 'M.' is en dat uit het autopsierapport van haar vader blijkt dat 'Z.' de bijnaam is van haar vader en dus niet haar familienaam.

In de beslissing, zo stelt verzoekster, wordt getwijfeld aan het feit dat verzoekster in Sadr City zou hebben gewoond. Volgens verzoekster werd evenwel onvoldoende rekening gehouden met het feit dat zij niet naar school is gegaan, op jonge leeftijd dramatische ervaringen heeft gehad en verhuisd is en dat de weg van Irak naar België niet zonder gevaren is.

Vervolgens stelt verzoekster dat zij vreest uitgehuwelijkt te worden aan een lid van de stam van A. en tevens vreest vermoord te worden door haar eigen stam omdat ze gevlucht is om het huwelijk te ontlopen. In Irak, zo vervolgt verzoekster, is er sprake van discriminatie van vrouwen, zowel door tradities als door wettelijke bepalingen, waardoor zij niet zou kunnen deelnemen aan het maatschappelijke leven. Vrouwen en kinderen werden, zo gaat verzoekster verder, gedurende het gewapend conflict het slachtoffer van allerlei vormen van geweld, waaronder seksueel geweld en er bestaat volgens verzoekster geen juridisch of beleidskader om de slachtoffers te beschermen. Verzoekster oppert dat er geen betrouwbare schattingen bestaan van het aantal verkrachtingen en dat er meestal geen aangifte wordt gedaan uit angst voor sociale stigmatisering of vergelding. Meer in het algemeen meent verzoekster dat er geen wetgevende initiatieven worden genomen om het geweld tegen vrouwen te bestrijden.

Betreffende de subsidiaire beschermingsstatus verwijst verzoekster naar het 'Algemeen Ambtsbericht van het Nederlandse Ministerie van Buitenlandse Zaken' van april 2018 over de veiligheidssituatie in Bagdad, waaruit zij een passage citeert. Volgens verzoekster blijkt uit het verslag dat zij een ernstig risico loopt op bedreiging van het leven als gevolg van het willekeurig geweld.

2.2. Nieuwe elementen

2.2.1. Als bijlage bij haar verzoekschrift voegt verzoekster het 'Algemeen Ambtsbericht Irak' van april 2018 van het Nederlandse Ministerie van Buitenlandse Zaken toe (Verzoekschrift, bijlage 2).

2.2.2. De commissaris-generaal brengt middels een aanvullende nota van 25 oktober 2019 de verwijzing aan naar de '*EASO Country of Origin Report Iraq: Security Situation*' van maart 2019 (Aanvullende nota CGVS).

2.2.3. Ter terechtzitting legt verzoekster een usb-stick neer waarop twee videofragmenten staan waaruit volgens verzoekster blijkt dat zij wordt gezocht door de autoriteiten in Irak.

2.3. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

Op grond van artikel 49/3 van de vreemdelingenwet wordt verzoeksters asielaanvraag hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: het Vluchtelingenverdrag), zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Wanneer aan de bestreden beslissing een substantiële onregelmatigheid kleeft die door de Raad niet kan worden hersteld, of wanneer er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen

tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen, kan de Raad de beslissing van de commissaris-generaal op grond van artikel 39/2, §1, tweede lid, 2°, van de vreemdelingenwet vernietigen.

2.4. De bewijslast

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1, van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1, van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1, van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid, van de vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal.

Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M., pt. 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5, van de vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit, alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4, van de vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

2.5. Beoordeling

2.5.1. In de bestreden beslissing, waarbij de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd, wordt vooreerst gewezen op het feit dat geen specifieke steunmaatregelen werden verleend omdat geen bijzondere procedurele noden werden vastgesteld.

De commissaris-generaal merkt in de eerste plaats op dat verzoekster bij haar verzoek om internationale bescherming de familienaam M. gebruikte, terwijl die naam nergens op de officiële identiteitsdocumenten wordt vermeld. Enkel de overlijdensakte van haar vader, die een loutere kopie is, zo stipt de commissaris-generaal aan, maakt melding van de naam Z., maar de bewijswaarde van dit document werd niet weerhouden. De commissaris-generaal vervolgt dat, omwille van de onduidelijkheid van de familienaam, eveneens twijfels rijzen bij de vooropgestelde gezinssamenstelling. In de beslissing wordt gesteld dat de twijfel nog wordt versterkt doordat het familieregistratienummer op de identiteitskaart van verzoeksters vader en moeder niet overeenstemmen, hoewel uit informatie blijkt dat iedere familie een eigen registratienummer heeft.

Naast de gezinssamenstelling wordt in de beslissing ook getwijfeld aan het gegeven dat verzoekster vanaf haar geboorte tot 2015 in Bagdad in Sadr City zou hebben gewoond omdat verzoekster van 'Saddam City' spreekt, terwijl de naam van deze wijk reeds in 2003 naar Sadr City veranderde en verzoekster stelde nooit in Sadr City te zijn geweest.

De commissaris-generaal stelt vervolgens dat verzoekster haar verzoek om internationale bescherming steunt op dezelfde motieven dan deze die haar moeder N. H. L. had aangehaald tijdens haar tweede en derde verzoek om internationale bescherming. In het kader van het tweede verzoek om internationale bescherming van verzoeksters moeder werd reeds geoordeeld dat de vrees voor de familie van A., nadat deze door verzoeksters vader werd gedood, ongeloofwaardig was en dat evenmin geloof kan worden gehecht aan de wraakacties die zouden uitgaan van de familie van A. of aan de vrees voor de familie van verzoeksters overleden vader. In de beslissing wordt aangestipt dat de beslissing in hoofde van verzoeksters moeder werd bevestigd door de Raad in zijn arrest van 19 februari 2018. Naar aanleiding van het derde verzoek om internationale bescherming van verzoeksters moeder werd geoordeeld dat de dood van de persoon van wie zij beweert dat het haar vader is, niet aannemelijk wordt geacht.

Bijkomend wijst de commissaris-generaal erop dat ook de verklaringen van verzoekster over de reeds ongeloofwaardig bevonden asielmotieven behept zijn met onaannemelijkheden en omissies. Zo bleek verzoekster niet te weten of A. al dan niet overleden was ingevolge de slagen en verwondingen die haar vader haar zou hebben toegediend. De commissaris-generaal merkt op dat dit de essentie vormt van het asielrelaas en acht het hoogst frappant dat verzoekster bij de Dienst Vreemdelingenzaken wel stelde dat haar vader A. had gedood. Daarnaast stelt de commissaris-generaal vast dat verzoekster vage verklaringen aflegt over de wijze waarop zij had vernomen dat zij zou worden uitgehuwelijkt aan een lid van de stam A. Verzoekster stelde aanvankelijk dat haar vader naar een stammenoverleg zou zijn gegaan en daarna op bezoek was gekomen bij verzoekster, haar zus en haar moeder, maar zij paste later haar verklaringen aan en stelde dat haar vader met haar moeder heeft gebeld. De commissaris-generaal besluit dat verzoekster op geen enkele wijze aannemelijk maakt dat zij zou worden uitgehuwelijkt.

Met betrekking tot de elementen van onvrijheid die verzoekster aanhaalt, wordt door de commissaris-generaal gesteld dat het gegeven dat men zich dient te conformeren aan de dominante cultuur op zich geen vervolging of ernstige schade uitmaakt. De gevraagde aanpassingen maken geen inbreuk uit op fundamentele rechten en vrijheden, zo stelt de commissaris-generaal, en kunnen aldus niet als onoverkomelijk worden beschouwd.

Betreffende de subsidiaire bescherming, zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c), van de vreemdelingenwet, wordt door de commissaris-generaal op basis van de beschikbare landeninformatie gesteld dat er in de provincie Bagdad geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het blind geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoekster louter door haar aanwezigheid een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van het leven of de persoon. De commissaris-generaal stipt ook aan dat verzoekster geen bewijs levert van persoonlijke omstandigheden die aanleiding zouden geven tot een verhoogd risico op slachtofferschap van het in Bagdad aanwezige willekeurige geweld.

2.5.2. De wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft betrekking op de formele motiveringsplicht (RvS 7 maart 2011, nr. 211.838). De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 verplichten de administratieve overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat op "afdoende" wijze. Het

aftoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn. Dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen (RvS 27 augustus 2019, nr. 245.324).

2.5.3. De bestreden beslissing vermeldt uitdrukkelijk de door verzoekster geschonden geachte artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet als haar juridische grondslagen.

2.5.4. Het door verzoekster geschonden geachte artikel 48/3 van de vreemdelingenwet schrijft voor dat *“(d)e vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967”*. Om als vluchteling te worden erkend, dient de vreemdeling aan te tonen dat hij vervolgd wordt omwille van één van de in artikel 1, A, (2), van het Vluchtelingenverdrag vermelde redenen, te weten zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging (cf. RvS 9 januari 2007, nr. 166.421).

2.5.5. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster bij het opmaken van de vragenlijst bij de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde dat zij vreesde tegen haar wil uitgehuwelijkt te worden (AD, stuk 17, Vragenlijst CGVS, 31 juli 2018, vraag 4). Verzoekster verklaarde dat zij als compensatie voor het wedervaren van A., die door haar vader omgebracht was, zou worden uitgehuwelijkt aan één van de broers van A. (*Ibid.*, vraag 5). Tevens verklaarde zij dat de familie van haar vader wraak wilde nemen op haar zus, die de eer van de familie had aangetast (*Ibid.*).

2.5.6. De Raad stipt aan dat verzoekster in haar middel niets inbrengt tegen de vaststelling dat de ongeloofwaardigheid van haar relaas reeds vaststond omdat zij zich in het kader van haar eerste verzoek om internationale bescherming baseert op feiten die reeds ongeloofwaardig werden bevonden in het kader van eerdere verzoeken om internationale bescherming die door haar moeder werden ingediend. Uit de beschikbare informatie blijkt immers dat geen enkel geloof werd gehecht aan de beweringen van verzoeksters moeder betreffende de moord die dier echtgenoot (verzoeksters vader) zou hebben gepleegd op A. en evenmin aan de vrees voor wraakacties vanwege de familie van A. De ongeloofwaardigheid van de verklaringen van verzoeksters moeder werden een eerste maal bevestigd in 's Raads arrest van 19 februari 2018 (RvV 19 februari 2018, nr. 199 854) en vervolgens in het arrest van 6 november 2019 (RvV 6 november 2019, nr. 228 493). De Raad zou het gezag van gewijsde van voormelde uitspraken schenden indien de verklaringen van verzoekster (zie punt 2.5.5.) thans plots geloofwaardig zouden worden bevonden. Eens hij een beslissing over een bepaalde asielaanvraag heeft genomen, heeft de Raad, wat die aanvraag betreft, zijn rechtsmacht uitgeput (RvS 19 juli 2011, nr. 214.704). Hij mag derhalve, zonder het principe van het gewijsde van een rechterlijke uitspraak te schenden, niet opnieuw uitspraak doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere asielaanvragen werden beoordeeld en die als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens wanneer een bewijselement wordt voorgelegd dat van aard is om op zekere wijze aan te tonen dat die eerdere beslissingen anders zouden zijn geweest indien het bewijselement waarvan sprake ten tijde van die eerdere beoordelingen zou hebben voorgelegen. De bevoegdheid van de Raad is beperkt tot de beoordeling van de in de huidige asielaanvraag aangehaalde nieuwe elementen en de mogelijke gevolgen hiervan bij een eventuele terugkeer naar het land van herkomst. Verzoekster brengt geen enkel nieuwe gegeven aan dat in verband kan worden gebracht met haar asielmotieven.

2.5.7. Met betrekking tot verzoeksters familienaam stelt de Raad vast dat verzoekster verklaarde 'F. K. M.' te heten (A, stuk 17, Verklaring DVZ, 31 juli 2018, persoonsgegevens). Uit het neergelegde paspoort blijkt evenwel dat verzoekster 'F. K. K. Z.' heet. De door verzoekster neergelegde documenten bevatten geen enkele verwijzing naar de familienaam 'M.'. Door in haar middel te benadrukken dat haar familienaam wel degelijk 'M.' is, slaagt verzoekster er niet in de onduidelijkheid over haar werkelijke familienaam uit de wereld te helpen.

2.5.8. Verzoekster verklaarde vanaf haar geboorte tot 2009/2010 in Bagdad in de *“Hay Saddam”*-wijk te hebben gewoond (AD, stuk 8, notities van het persoonlijk onderhoud, 10 september 2018, p. 3). *“Hay Saddam”* wordt sedert de val van Saddam Hussein 'Sadr City' genoemd, zoals de commissaris-generaal in zijn beslissing beschrijft. Het is dan ook uiterst bevreemdend dat verzoekster geen idee heeft wat *“Medinat as Sadr”* betekent, dat als plaats van uitgifte op haar identiteitskaart is vermeld (AD, stuk 14, Documenten, identiteitskaart; AD, stuk 8, notities van het persoonlijk onderhoud, 10 september 2018, p. 7).

2.5.9. In haar middel stelt verzoekster dat onvoldoende rekening werd gehouden met het feit dat zij niet naar school is gegaan. Verzoekster verklaarde evenwel dat zij privéonderwijs heeft genoten (AD, stuk 8, notities van het persoonlijk onderhoud, 10 september 2018, p. 5). Verzoekster kan haar beperkte schoolloopbaan en haar traumatische ervaringen in Irak en gedurende het traject naar België niet inroepen ter rechtvaardiging van haar totale onwetendheid over de benaming van de wijk waar zij haar jeugd zou hebben doorgebracht.

2.5.10. Verzoekster brengt in elk geval in haar middel niets in tegen de vaststellingen van de commissaris-generaal dat de asielmotieven van verzoekster gestoeld zijn op de motieven die door haar moeder en haar zus (zie RvV 6 februari 2020, nr. 232 290) werden ingeroepen en ongeloofwaardig werden bevonden. Naar aanleiding van de verklaringen van verzoekster stelt de commissaris-generaal het volgende: *“Ofschoon het door u en uw moeder aangehaalde vluchtrelaas door het CGVS en de RvV niet werd weerhouden, dient te worden gewezen op het feit dat uw verklaringen in verband met bovenstaand vluchtrelaas eveneens behept zijn met omissies en incoherenties. Hiermee wordt andermaal aangetoond dat er aan de door u ingeroepen vrees geen geloof kan worden gehecht. Zo is het opmerkelijk dat u tegenover het CGVS verklaart niet te weten of A. al dan niet zou zijn overleden ten gevolge van de slagen en verwondingen toegebracht door uw vader. Het laatste dat u zou weten is dat A. in het ziekenhuis lag (CGVS, p. 12). Dat u niet op de hoogte zou zijn over de essentie van uw vlucht uit Irak, zijnde de dood van A. met het daaruit voortkomende stammenoverleg met als overeenkomst dat u zou worden uitgehuwelijkt aan de stam van A., doet op fundamentele wijze afbreuk aan uw algehele geloofwaardigheid. Hoogst frappant is bovendien dat u in de vragenlijst van het CGVS, ingevuld bij de DVZ, liet optekenen dat uw vader A. zou hebben gedood (zie vragenlijst DVZ, p. 2). U hiermee geconfronteerd repliceert u dat u zou gezegd hebben dat uw vader A. geslagen zou hebben en herhaalt u dat u niet weet of A. later zou zijn overleden of niet (CGVS, p. 12). Overigens blijkt uit de verklaringen van uw moeder alsook uit de gerechtelijk neergelegde documenten dat uw vader A. zou hebben doodgeschoten CGVS 11/18961Z dd 9/02/2017, p. 6 + 9) en dat uw moeder u en uw zus hierover op de hoogte zouden hebben gebracht toen jullie bij vriendin H.(...) verbleven. U klaart voorliggende tegenstrijdigheid dan ook niet uit.*

Tevens legt u vage verklaringen af over hoe u zou hebben vernomen dat u uitgehuwelijkt zou worden aan een lid van de stam van A.. U verklaarde dat uw vader enkele dagen na het incident werd vrijgelaten en dat hij naar een stammenontmoeting zou zijn gegaan waarop zou zijn besloten dat u uitgehuwelijkt ging worden (CGVS, p. 12 + Verbeteringen notities CGVS M.(...) F.(...), OV nr : (...), p. 12). Uw moeder verklaarde evenwel dat uw vader na de feiten werd opgepakt door de autoriteiten, werd meegenomen en werd vastgehouden waardoor hij in de onmogelijkheid verkeerde om deel te nemen aan dit stammenoverleg (CGVS 11/18961Z dd 09/02/2017, p. 4, 9). Waar u aanvankelijk verklaarde dat uw vader na dit stammenoverleg u, uw moeder en zus nog zou hebben bezocht in de ouderlijke woonst (CGVS, p. 12, 13), past u uw verklaringen aan in het kader van de opmerkingen bij het persoonlijk onderhoud die werden overgemaakt op 21/09/2018. Hierbij stelt u voorop dat uw vader met uw moeder zou hebben gebeld en haar zou hebben laten verstaan dat u uitgehuwelijkt ging worden aan de stam van A. (Verbeteringen notities CGVS M.(...) F.(...), OV nr : (...)). Niet alleen zijn uw verklaringen weinig coherent, uw moeder maakt tijdens haar persoonlijk onderhoud geen melding van dit gesprek. Andermaal worden er dan ook pertinente contradicties vastgesteld tussen de verklaringen van u en uw moeder, die op ernstige wijze de geloofwaardigheid van uw verklaringen ondermijnen.

Gezien aan de door u ingeroepen vluchtmotieven geen geloof kan worden gehecht, maakt u op geen enkele wijze aannemelijk dat u daadwerkelijk het risico loopt om in Irak gedwongen uitgehuwelijkt te worden, zoals u thans vooropstelt.” De Raad treedt deze overwegingen uit de bestreden beslissing bij.

2.5.11. Verzoekster houdt in haar middel een uiteenzetting over het geweld tegen vrouwen in Irak. Het gegeven dat het gendergerelateerd geweld in Irak een belangrijk maatschappelijk vraagstuk is, wordt nergens betwist. Dit ontslaat verzoekster evenwel niet van haar verantwoordelijkheid om een geloofwaardig asielaanvraag naar voor te brengen, waar zij kennelijk niet in geslaagd is. Het betoog van verzoekster over het geweld tegen vrouwen kan niet op haar persoonlijke situatie betrokken worden.

2.5.12. Op de USB-stick die verzoekster ter terechtzitting neerlegt, staan 2 video-opnames waarop een (hetzelfde) Samsung-scherm te zien is waarop telkens een filmpje wordt afgespeeld en waarbij op dit scherm “2019-05-03” als datum wordt vermeld. Op de ene opname kan een straattafereel worden waargenomen en op de andere een binnenhuistafereel. Niets laat evenwel toe verzoeksters bewering bij te treden dat op deze beelden te zien zou zijn hoe overheidsagenten binnenvallen in het huis van haar tante. De bewijswaarde van deze beelden is *nihil* omdat niets toelaat deze beelden te verbinden aan de persoon of het relaas van verzoekster en deze bijzonder eenvoudig te manipuleren zijn. Deze video-

opnames zijn in elk geval niet van aard om de motieven van de bestreden beslissing aan het wankelen te brengen of de geloofwaardigheid van verzoeksters relaas te herstellen.

2.5.13. Het door verzoekster geschonden geachte artikel 48/4 van de vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“§ 1.

De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.

§ 2.

Ernstige schade bestaat uit:

a) doodstraf of executie; of,

b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of,

c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.”

2.5.14. Verzoekster voert in haar middel de schending aan van artikel 3 van het EVRM. Artikel 3 van het EVRM is inhoudelijk nagenoeg identiek aan artikel 48/4, §2, b), van de vreemdelingenwet. Aangezien verzoeksters asielrelaas ongeloofwaardig werd bevonden, komt zij niet in aanmerking voor de erkenning als vluchteling en kan zij zich ook niet langer steunen op de elementen aan de basis van haar relaas teneinde aannemelijk te maken dat zij in geval van een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen, zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b), van de vreemdelingenwet. Het komt aan verzoekster toe concreet aannemelijk te maken op welke wijze zij in geval van een terugkeer naar haar land van herkomst een behandeling riskeert die strijdig is met artikel 3 van het EVRM, maar zij is op dit punt in gebreke gebleven.

2.5.15. Specifiek met betrekking tot de subsidiaire bescherming, zoals voorzien in artikel 48/4, §2, c), van de vreemdelingenwet, en de veiligheidssituatie in Bagdad, voegt verzoekster het 'Algemeen Ambtsbericht van het Nederlandse Ministerie van Buitenlandse Zaken' van april 2018 aan haar verzoekschrift toe. Uit de door verzoekster aangeleverde landeninformatie blijkt dat de veiligheidssituatie in Bagdad sedert eind 2016 gevoelig is verbeterd (Verzoekschrift, bijlage 2, p. 34). Deze informatie spoort met de informatie die middels de aanvullende nota van de verwerende partij wordt aangereikt. In de aanvullende nota wordt omtrent de veiligheidssituatie in Bagdad op basis van het recentere EASO-rapport het volgende gesteld:

“Op 9 december 2017 verkondigde de toenmalige eerste minister al-Abadi dat het laatste stukje ISIL-territorium op Iraaks grondgebied was veroverd, en dat hiermee een einde was gekomen aan de grondoorlog tegen de terreurorganisatie. De herovering van gebieden bezet door ISIL had een duidelijk voelbare impact op de veiligheidssituatie in Irak in het algemeen en de provincie Bagdad in het bijzonder. Het aantal dodelijke burgerslachtoffers is vanaf 2017 sterk beginnen dalen. In november 2018 rapporteerde UNAMI dat het aantal slachtoffers in 2018 het laagste was in zes jaar tijd. Ook het aantal geweldincidenten is sinds de overwinning op ISIL over de hele lijn teruggelopen. Deze trend hield heel 2018 aan. Verschillende bronnen bevestigden een algemene daling van het aantal veiligheidsincidenten in 2018 in vergelijking met 2017.

Uit de beschikbare informatie blijkt voorts dat ISIL zijn activiteiten in Bagdad in 2018 teruggeschroefd heeft. ISIL bedient zich nog nauwelijks van gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen door guerrillastrijders met infanteriewapens, maar kiest momenteel bijna uitsluitend voor een strategie van terreur door bomaanslagen. Aanvallen waarbij militaire tactieken worden gehanteerd zijn uitzonderlijk. Er vinden nog nauwelijks door ISIL gepleegde zware aanslagen plaats. ISIL is echter nog steeds in staat om kleinschalige aanvallen uit te voeren. Naast aanvallen gericht op specifieke doelwitten, waaronder de Iraqi Security Forces (ISF), het leger, de politie, en Popular Mobilization Units (PMU), vinden ook kleinschaligere aanslagen plaats. Ondanks de omvangrijke veiligheidsmaatregelen van politie, legeren milities maken deze aanslagen nog altijd slachtoffers onder de burgerbevolking.

Het gros van het geweld dat er in Bagdad plaatsvindt is echter niet langer toe te schrijven aan ISIL. Anno 2018 is de belangrijkste trend in het geweld in Bagdad dat het bijna allemaal persoonlijk, doelgericht politiek of crimineel geweld betreft. Geweld tegen burgers wordt gebruikt om geld te verdienen, om

personen die men als een buitenstaander, politieke tegenstander of behorend tot een andere etnie beschouwt weg te jagen. Dit geweld neemt de vorm aan van (politieke) intimidatie, afpersing, schietpartijen, berovingen, gewapende schermutselingen en doelgerichte moorden. .

De hoofdstad en de hele provincie Bagdad bevinden zich onder controle van de Iraakse regering. De beveiliging van Bagdad geniet nog altijd een hoge prioriteit en een substantieel deel van het leger en de Federale Politie staat in voor de veiligheid van de hoofdstad. Het offensief dat ISIS sinds juni 2014 in Irak voert, heeft in Bagdad wel tot de mobilisatie van sjiitische milities geleid. Deze prominent aanwezige sjiitische milities - die officieel deel uitmaken van de Iraq Security Forces en onder de paraplu van de Popular Mobilization Units (PMU) werken - staan mee in voor de veiligheidscontroles en de ordehandhaving in Bagdad. Deze sjiitische milities blijken op hun beurt evenwel, samen met criminele bendes en militeleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk te zijn voor de meer individuele en doelgerichte vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden. Soennieten in Bagdad lopen een groter risico om slachtoffer te worden van sjiitische milities dan sjiieten. Deze milities hebben door de militaire overwinning tegen ISIS verder aan invloed gewonnen, en wensen nu ook politiek kapitaal te slaan uit hun machtspositie. Zij zijn eveneens betrokken bij gewapende confrontaties tussen henzelf en de ISF. Dergelijke clashes vonden meerdere malen plaats in het centraal en oostelijk deel van Bagdad en wijzen op een mogelijke machtsstrijd tussen de Iraakse federale strijdkrachten (leger, federale politie, lokale politie) en PMU-troepen. De verschillende milities in Bagdad zijn ook verwickeld in een gewelddadige concurrentiestrijd waarbij ze elkaar bekampen.

Uit de beschikbare informatie blijkt derhalve dat een groot deel van het geweld dat er in de provincie Bagdad plaatsvindt, doelgericht van aard is.

Volledigheidshalve wijst het CGVS er op dat het EHRM in het arrest *J.K. and Others v. Sweden* van 23 augustus 2016 zijn standpunt omtrent de mogelijke schending van artikel 3 EVRM omwille van de veiligheidssituatie in Irak nogmaals heeft bevestigd. Het EHRM stelde dat, niettegenstaande de veiligheidssituatie in Irak verslechterd is sinds juni 2014, er geen internationale rapporten zijn die het Hof doen concluderen dat de veiligheidssituatie in Irak zo ernstig is dat de terugkeer van een persoon een schending van artikel 3 EVRM inhoudt. (*EHRM, J.K. and Others v. Sweden, Application no. 59166/12, van 23 augustus 2016, §110-111*). Daar de veiligheidssituatie sindsdien opmerkelijk verbeterd is, is deze beoordeling van het EHRM anno 2019 nog steeds geldig."

Uit de beschikbare informatie dient te worden besloten dat er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het blind geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoekster louter door haar aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van haar leven of haar persoon, zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c), van de vreemdelingenwet.

Verzoekster heeft niet aannemelijk gemaakt dat zij omwille van redenen die te maken hebben met haar persoonlijke omstandigheden een verhoogd risico zou lopen op slachtofferschap van het in Bagdad aanwezige willekeurige geweld.

2.5.16. Er werd geen schending aannemelijk gemaakt van artikel 3 van het EVRM, noch van de artikelen 48/3 en/of 48/4 van de vreemdelingenwet. De bestreden beslissing steunt op deugdelijke, feitelijke en juridische overwegingen. Er is geen sprake van een schending van de motiveringsplicht.

Het enig middel is ongegrond.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van de artikelen 1, A, (2), van het Vluchtelingenverdrag en 48/3 van de vreemdelingenwet, of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, in aanmerking worden genomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes februari tweeduizend twintig door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

F. TAMBORIJN